

HOLLY BOURNE
PAIGAD,
KUS OLEN
AVALIKULT
NUTNUD



ITÄNAPÄEV

Originaali tiitel:
Holly Bourne
The Places I've Cried in Public
Usborne Publishing 2019

Inglise keelest tõlkinud Jana Linnart
Toimetanud Katrin Naber
Kujundanud Liis Karu

Copyright © 2019 Holly Bourne
Tõlge eesti keelde © Jana Linnart ja Tänapäev, 2020
ISBN 978-9949-85-806-4

Trükitud AS Pakett trükikojas

KAS NÄED SEDA TÜDRUKUT NUTMAS?

Teda ei ole alati lihtne märgata. Ta võib, pea norus, teeselda, et räägib telefoniga, ta võib varjata juustega oma plekulist nägu. Ta võib toetuda bussiakna vastu, muutudes klaasiks, et sa tema pisaraid ei näeks. Kuid on äraandlikke märke: juhuslik õhuahmimine, selg maha surutud nuuksatusest jõnksatamas, või siis pühib ta silmaaluseid, et püüda pisarad kinni ja määrada need seelikusse, enne kui need ta reedavad.

Tüdrukud nutavad pargipinkidel. Tüdrukud nutavad raudteejaamade ootesaalides. Nad nutavad klubide tantsupõrandatel. Tüdrukud nutavad bussipeatuses. Tüdrukud nutavad tunnis tagareas. Nad istuvad kell kaks öösel kõnniteel, kingad peos, ja nutavad. Tüdrukud nutavad kooli tualettruumis. Tüdrukud nutavad sildadel. Nad nutavad pidude ajal trepil.

See on ühe tüdruku lugu.

Mis ajab teda nutma?

Või on õigem küsida: *kes?*

PINK RAUDTEESILLA KÕRVAL

Kell on pool kaks öösel ja olen tagasi siin, kus see algas.

Jah, muidugi on külm. Kell on pool kaks öösel veebruari keskel ja ma ei ole korralikult riides. Tõmbasin lihtsalt mantli pidžaama peale ja jooksin toatuhvlites siia. Istun sellel pingil. Värisen oma mantli kasutu kunstkarusnaha all ägedalt ega tea, mida ma siin teen.

Saate aru, ma olin voodis, tegeledes oma tavalise *mittema-*
gamise ja mõtlemisega, mis, kurat, juhtus, mõeldes, et see kõik on
minu süü, tõmmates end kerra ja lagunedes, ning siis, täna õhtul,
täpsemalt pool tundi tagasi, sai kõik selgeks.

Ma pidin siia tulema.

Mu hingeõhk väljub väikeste kristalliseerunud udu pahvaku-
tena, mis hõljuvad üle uinunud rööbaste. Siin põiktänaval on
nii vaikne. Tundub, et kogu maailm magab. Välja arvatud mina
ja mu murtud süda.

Olen kulutanud sinu peale juba nii palju pisaraid ning see ei

aita mul sellest sugugi üle saada. Niisiis istun siin kibekülmas, lõug värisemas, ja üritan punkte omavahel ühendada.

See pink ei pruugi näha välja midagi erilist. Üks laud on puudu, pinki katab aastaid lageda taeva käes seismisest hallikas sambla-kord ning see on täis soditud roppusi. Kuid see mittemidagiütlev pink on tähtis, sest see on pink, kus ma esimest korda nutsin.

Mitte oma kõige esimest nuttu, vaid esimest, mida võin seostada sinuga. Meie looga. Kuigi sina ja mina oleme pigem kritseldus kui lugu.

Kui suudan pastaka segase joone lahti harutada, sammhaaval mööda kritseldust tagasi liikuda, võin sellest ehk viimaks sotti saada.

Siin on alguspunkt. Istun otse selle peal.

Tõmban mantli tugevamini ümber. Sulen silmad ja meenutan.



„Ära muretse,“ ütles ema, nähes mind maisihelbeid mitte söömas. „Kõik on uued.”

Ta saatis mulle naeratuse. Naeratuse, mis palus, et ma ei tekitaks temas selle kõige pärast süütunnet.

„Kõik tunnevad vähemalt kedagi, mina aga ei tunne sõna otseses mõttes mitte kedagi.“

„Küll sa lõpuks tundma õpid.“

Ma ei söönudki maisihelbeid lõpuni ja pidin apelsinitükid sõrmedega välja koukima, enne kui sain järelejäänud piima kraanikausist alla valada. „Ma loodan,“ ütlesin, enne kui läksin tagasi magamistuppa, mis ei tundunud veel raasugi minu oma. Ma ei olnud veel kõiki asju lahti pakkinud, mis ei aidanud

sugugi kaasa. Kastid mu eluga olid toas laiali, oodates minu-poolset tunnistamist, et nüüd on see mu elu ja teeksin nad lõpuks lahti. Olin võtnud välja vaid riided, grammofoni, vinüülplaadid ja, kõige tähtsama, oma kitarr.

Mul ei olnud aega seda mängida, kuid ma võtsin selle selle-gipoolse kätte, lükkasin rihma üle õla ja kõssitasin voodiotsal. Tõmbasin akordi ja tundsin end sedamaid rahulikumana. Laulsin vaikselt.

„Tule, Amelie, muidu jääme hiljaks!“ hüüdis ema koridorist. Ma ei suutnud ikka veel harjuda, et meil ei ole treppi.

Võtsin kitarril õlalt ja panin vastumeelselt käest. „Tulen.“

Istusin meie kuuma auto eesistmele, see oli nagu ebamugavasse embusse ronimine. Mu jalad määrised nahkistme higiseks. Suvi hoidis küünte ja hammastega kinni, nähtavasti unustanud, et käes on september. Keerasime linnaparklast välja ja ma panin raadio käima.

Emal keeras selle vaiksemaks. „Oled kindel, et saad jalgsi koju mindud? Helista, kui ära eksid.“

„Ema, tänapäeval on olemas telefonid. Neil on nüüd kaardid sees ja puha.“

„Noh, sa võid ikkagi helistada.“

Sõitsime mööda tänavaid, mida ma ei tundnud, keerasime ümber nurkade, mida ma ei teadnud, sõitsime mööda õpilastest, kes olid mulle võõrad, kuid kes olid teel samasse kolledžisse, mis oli minu jaoks uus. Nad kõndisid salkades, mina aga vajusin autoistmel sügavamale. Jäime liikluses toppama, kui autod püüdsid parkimiskohti leida. Heitgaasid tungisid kliimasead-mest autosse, nii et see lehkas saaste järele.

„Ma pean su vist siin maha panema,“ ütles ema. „Kas sinuga on kõik kombes?“

Noogutasin, kuigi see ei olnud tõsi. See ei olnud ema süü, et see kõik juhtus. Tegelikult ei olnud see ka isa süü. See, et polnud kedagi süüdistada, et mind oli mu vanast elust välja kistud, tegi asja peaaegu veelgi hullemaks.

„Oota!“ Ema osutas käega ja keeras auto tühjale kohale. Avasin ukse, seades end valmis suureks tundmatuseks, kui ema kummardus minu poole ja pani mulle käe õlale. „Kas kõik on tõesti kombes?“ küsis ta kolmandat korda oma peene aktsendiga, mis ei olnud seitsaadik, kui me siia kolisime, enam aktsent. „Mul on kahju, Amelie. Ma tean, et sa ei tahtnud seda.“

Naeratasin ja noogutasin. „Kõik saab korda.“

Ta jättis mind kõnniteele tossupilve ja ma vaatasin, kuidas ta autode vahel minema tüüris. Ma ei teadnud päris täpselt, kuhu minna, seepärast järgnesin omavanustele, kes kõik ühes suunas kõndisid. Mu nahk kirvendas ja rinnale tekkis ärevuslööve. Suurepärase, täpselt see, mida mul oli vaja esimesel päeval uues kolledžis riigi võhivõõras osas – olla Laiguline Häbelik Tüdruk.

Seadsin sammu kahe teise tüdruku järele ning nõõpisin palavusest hoolimata teksajaki kinni, et varjata punetust rinnal.

Nahk hakkas kihelema, kui kujutlesin ees ootavat võimalikku põrgut.

- Pean närviliselt seisma ja pilguga anuma, et inimesed tuleksid minuga rääkima.
- Ma ei tea, kuhu ma lähen või mida teen ning tunnen, kui närune ma olen kõige lihtsamates inimtegemistes.
- Oma häbelikkuse tõttu tõmban arvatavasti ligi mõned väärakad, kes mulle ei meeldi, sest nad on ainsad, kes minuga

räägivad, ning seetõttu veedan kogu ülejäänud elu, olles kohusetundest nende sõber.

- Pabistan, kuhu lõunalauas istuda, ja maandun lõpuks üksi nurgas, vaadates, kuidas kõik teised on sõbralikud ja lõbusad, just säärased nagu mina tahaksin olla.
- Pean ennast tutvustama ja takerdun sõnadesse ja mu häääl muutub kähedaks ja lööve hullemaks ning kõik peavad mind väärakaks.

Tüdrukud minu ees lobisesid elavalt, katked nende vestlusest voogasid üle õla.

„Kas sa eksamitulemuste päeval Laurat nägid? Ta on hakanud täielikuks gootiks. Kas ta uus kallim teab, et talle meeldib Taylor Swift? Kas me peaksime talle rääkima?“ Nad kihistasid naerda ja mu kõhus keeras. Olin unustanud, kui õelad tüdrukud võivad olla. Sheffieldis oli mul olnud oma väike mull kenadest inimestest, keda ma armastasin ja usaldasin. Mul oli kulunud kuusteist aastat, et leida sõpru, kes mõistsid mind ja keda mina mõistsin. Ma ei suutnud uskuda, et pean uuesti otsast alustama.

Tüdrukud keerasid vasakule ja mina järgnesin neile, leides end silmitsi oma uue kolledžiga, mis oli uueks õppeaastaks värskelt üle värvitud. Eri uuestest tulvasid sisse tudengitejoad ja kõik paistsid vähemalt kedagi tundvat. Nad kallistasid üksteist ja uurisid, kuidas suvi oli möödunud. Nad kõik naersid ja lobisesid liiga valjusti ja elevusega, eputasid uue päeva värsket algust puhul. See oli väike linn. Enim, mida nad võisid loota, oli suve jooksul pisut muutuda. Mina aga olin täiesti uus. Kogu linnakus polnud ainsatki tuttavat nägu, kelle otsa võinuksin oma liiga palavates beezides kaubisaabastes komistada. See võinuks ehk

olla vabastav – võimalus otsast alata –, ainult et ma ei tahtnud otsast alata. Tahtsin olla jälle Sheffieldis koos Jessa ja Alfie'ga.

Alfie ...

Siis hakkasin peaaegu nutma, päise päeva ajal, enne kui mu esimene päev oli jõudnud alatagi. Pisarad torkisid laugude alakülge ja mu sisemuses kohus kurbus. Ning kuna Alfie tundis mind, kuna ta tundis ja armastas mind nii väga ja tugevasti, tajus ta seda.

Mu telefon sumises täpselt õigel ajal.

Alfie: Mõtlen täna sinu peale. Ole lihtsalt sinu ise – lapiline häbelikkuselööve ja puha. Sa LEIAD sõpru. Pea meeles, ainult kaks aastat xx

Astusin kõrvale. Üle mu näo vilksas naeratus, kuigi see oli maguskibe.

Amelie: KUIDAS SA TEADSID, ET LÖÖVE LÕI VÄLJA? X

Kell helises teravalt. Heitsin pilgu telefonikellale: 8.55 ja mul oli vaid viis minutit, et üritada leida üles ruum D24 ning kohtuda oma uue grupiga. Sorisin kotis, et leida kolledži kaarti. Paber värises mu peos, kuid ma leidsin otse enda ees üles söökla ning tundus, et D24 oli meediablokis sellest paremal.

Nii, mõtlesin. Polnudki nii hull. Sa saad hakkama.

Telefon sumises uuesti.

Alfie: Ma igatsen selle lööbe järele. Sul läheb täna hiilgavalt xx

Sulgesin silmad. Seistes seal, päike silmalauge soojendamas ja viimased hilinejad minust mööda ruttamas, võisin manada silme ette viimse kui joone Alfie näos. Sünnimärk vasaku silma juures, viimne kui tutt ta sõnakuulmatutes juustes. Kirjutasin instinktiivselt vastuse.

Amelie: Ma armastan sind

Silmitsesin ekraani, vaadates kursori vilkumist „d“ kõrval. Mind läbistas uus tundetulv ja ma kustutasin kirjutatu. Vaatasin, kuidas ekraan kustutab tõe, kuidas see kaob, üks täht korraga. Kell helises uuesti. Nüüd olin oma põrguliku elu esimesse päeva hiljaks jäänud.

Amelie: Ma igatsen sinu järele

Selle sõnumi saatsin ära. See ei olnud vale, kuid see ei olnud kogu tõde .



Raputan pead. Praegu, siin, sellel külmal pingil, kui kell on peaaegu kolm öösel. Ma peaaegu lõõtsutan. Mul on nii külm, et ma ei kujuta ette, et võiksin veel kunagi sooja saada. Too soe päev, üldse mitte nii väga ammu, ei oleks saanud tunduda kaugegemal sellest külmast nõiatunnist, kus kõik teised magasid.

Mis oleks juhtunud, kui oleksin saatnud tolle esimese sõnumi?

See on üks neist suurtest mis-oleks-kui'dest, mille üle ma aina juurdlen. Mis oleks, kui oleksin Alfie'le öelnud, et armastan

teda? Mis oleks, kui ma ei oleks seda tõde ära kustutanud? Mis oleks, kui oleksin järginud oma sisetunnet, mis kirjutas sõnad „Ma armastan sind“ – kuigi meil oli too tobe kokkulepe? Kui oleksin saatnud selle esimese sõnumi, kas see oleks peatanud selle, mis tuli hiljem?

Ma ei saa seda kunagi teada.

Sest ma ei öelnud Alfie'le, et armastan teda. Ütlesin vaid, et igatsen ta järele. Vajutasin saatmisnupule ja vaatasin, kuidas ühest linnukesest sai kaks. Siis panin telefoni tagasi kotti ja jooksin meediablokki.

Kui olete arglik, siis uskuge mind, kui ütlen, et ei ole midagi hullemat kui hiljaks jäädes mõnda ruumi astuda. Avasin D24 ukse paanikas ja higise hunnikuna ja kõik pöördusid ringi nagu surikaadid. Sikutasin oma teksajakki, sest lööve löi õitsema üle kogu kena.

„Vabandust, et ma hilinesin,“ kogelesin oma uuele õpetajale.

„Ära muretse. Sa ei ole isegi viimane. Paljud eksivad esimesel päeval ära.“ Mees osutas tühjale toolile ringis. Vajusin sellele, vältides silmsidet inimestega, kes istusid minu vastas. „Nagu ma ütlesin,“ jätkas õpetaja, „on minu nimi Alistair ja ma olen järgmised kaks aastat teie klassijuhataja.“ Ta tundus noor, tal olid punased juuksed ja roosa särk. „Teil on vedanud, ma olen üsna äge.“

Ring naeris häbelikult ja ma tõstsin pilgu, et teisi silmitseda. Ma lihtsalt TEADSIN, et nad kõik on veetnud terve igaviku, valides tänaseks päevaks see-olen-mina riidetust, ruum lausa lehkas punnitamisest. Ühel minu vastas istuval poisil oli rinna peal poliitiline loosung ning tal oli käes nahkmärkmik, et me teaksime, et ta Hoolib Maailmast ja Kirjutab Sellesse Erilisse

Märkmikku Asju. Tema kõrval istuval tüdrukul olid juuksed värskelt roosaks värvitud, tal olid keena kaela ümber suured kõrvaklapid ja teksakleit kollaste sukkpükste peal. Mitte et mul olnuks õigust kedagi kritiseerida. Ma ise olin piinelnud, millist vanaema kleiti täpselt selga panna ning ma ei suutnud tulla toime tõsiasjaga, et minu tavalise kampsuni jaoks oli liiga soe. „Sa lähesid oma lohmaka kampsuniga isegi sõtta,“ oli Alfie kunagi öelnud, enne kui mu kampsuni ära võttis ja silmitses mu õlgu, nagu oleks need parim õlapaar kogu kuradima maailmas. Minu stiil on sisuliselt selline, et kui keegi vananimene on hiljuti mõnes kleidis surnud, siis on see just see, mida ma kanda tahan. Mul ei ole isegi ühtki teksapaari.

Uks löödi lahti ja lävele ilmus punaste juuste ja täiusliku tukaga tüdruk. „Kas see on D24?“ küsis ta ega paistnud märkavatki, kuidas kõigi pead tema poole pöördusid.

„Seda see on,“ kinnitas Alistair. „Võta istet, võta istet.“

Tüdruk astus kiirustamata lähemale ja naeratas, enne kui minu kõrvale istus.

„Tere,“ sosistas ta mulle lihtsalt. „Mina olen Hannah.“

Tundsin, kuidas sõnad kurku kinni jäävad, kuid suutsin siiski vastu tervitada.

Alistair lasi meil viis minutit viimaseid hilinejaid oodata, kuid rohkem ei tulnud kedagi. Siis tervitas ta meid kolledžisse saabumise puhul ja asus seletama, kui palju see erineb meie keskkoolidest. Me võime kanda oma riideid. Meid ei jäeta pärast tunde. Me ei pea isegi tunnis käima, kuid meid visatakse välja, kui meie osavõtt jääb alla kaheksakümne protsendi. Täna on kõik tunnid sissejuhatavad, õige tunniplaan algab järgmisel päeval.